

[Arbejdsministeren.]

fektiv kontrol med, om et arbejdsløshedsforsikret medlem deltager i ægtefællens erhvervsvirksomhed, og i hvilket omfang dette eventuelt finder sted. Hvor den ægtefælle, der driver selvstændig virksomhed, har en meget beskedent indtægt, har man ikke ment, at disse synspunkter kunne bære, og det tror jeg er rigtigt; man har derfor undtaget sådanne tilfælde fra de strengere arbejdskrav, der ellers stilles.

Må jeg til slut sige, at da hensigten med at henlægge afgørelsen af de i § 58 nævnte spørgsmål til arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet netop har været at tillægge nævnets vurdering af disse situationer i relation til arbejdsløshedsforsikringen ganske betydelig vægt, så kan jeg altså ikke se, at jeg har fornøden baggrund for at gribe ind i dette spørgsmål.

Nathalie Lind: Jeg takker for svaret, men beklager, at ministeren ikke synes, der var noget at rette her. Jeg fæstede mig meget ved, at vicekontorchef P. Malmstrøm fra arbejdsdirektoratet, da sagen blev rejst, sagde til Berlingske Tidende, at der bag cirkulæret, som jeg godt ved er en gentagelse af et tidligere cirkulære, ligger den tanke, at en arbejdsløs, der er gift med en selvstændig, ofte har muligheder for at gøre sig nyttig i dennes virksomhed, f. eks. med regnskaber.

Jeg tror, det er en lovlig forenklet opfattelse. Hvis man forudsætter, at den arbejdsløshedsforsikrede har en viden inden for et specielt fag og den selvstændiges virksomhed er et helt andet fag, så kan det ikke være rimeligt, at man på denne måde forudsætter, at den arbejdsløse altid vil tage arbejde hos den selvstændige. Man henviser også til, at den pågældende har visse lette muligheder for ekstraintægter, der unddrager sig normal kontrol. Det støder mig, at hvis man er arbejdsløshedsforsikret, altså står til rådighed for arbejdsmarkedet og er gift med en lønmodtager, endda en lønmodtager med en meget høj indtægt, kan man i en meget lang periode oppebære sin arbejdsløshedsunderstøttelse; men er man så uheldig, at éns ægtefælle er selvstændig, så er frygten for, at der skal ske misbrug, og for, at kontrollen ikke kan udøves, så stor, at man afskærer og altså kun giver dem, der

lever på et beløb, der er under folkepensionen for enlige, mulighed for at oppebære arbejdsløshedsunderstøttelsen i tilstrækkelig lang tid. Det er det, der har generet mig.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Nu er erhvervslivet jo meget broget og mangfoldigt, og det kan ikke udelukkes — det har vi da også adskillige eksempler på — at ægtefæller hjælper hinanden i sådanne situationer. Der ligger for så vidt ikke i reglerne nogen mistillid til de pågældende; det er jo helt naturligt, at har man en arbejdsløshedsperiode, ja, så er der måske ikke — og det er jo det, nævnet har skønnet — den samme økonomiske interesse, erhvervsmæssige interesse, i at søge et arbejde, som der vil være for den arbejdsløse, som ikke er med i en selvstændig erhvervsvirksomhed.

Det, der i og for sig for mig er afgørende her, er dette, at det mest sagkyndige nævn, vi har til at vurdere den slags ting, nemlig landsarbejdsnævnet, er kommet til det resultat, at på dette som på andre felter, hvor det drejer sig om arbejdsforhold, der falder uden for hovedkredsen af arbejdsløsheds-kassernes medlemmer, bør man have lidt strengere arbejdskrav. Det synes jeg ikke der er meget urimeligt i, navnlig ikke når forsikringen jo dog for de pågældende må siges at være særdeles gunstig.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Anker Jørgensen** til arbejdsministeren:

„Agter ministeren at stille forslag til ændring af arbejderbeskyttelseslovens bestemmelser om sikkerhedsrepræsentanter, som kan give disse større tryghed i ansættelsen, således at de mere effektivt kan varetage lønmodtagernes sikkerhedsmæssige interesser?“

Skriftlig begrundelse.

Årsagen til, at dette spørgsmål stilles, er den megen debat, der har været i offentlig-heden om større sikkerhed på arbejdspladsen. Sikkerhedsrepræsentanternes arbejde er et led i dette. Da lovgivningen, hvad angår sikkerhedsrepræsentanter, netop er udbygget, opstår spørgsmålet om, hvorvidt lovgivningen også bør indeholde tryghedsbestemmelser for sikkerhedsrepræsentanter.